JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

14 päivänä maaliskuuta 2002 [1]

1. Komissio on nostanut EY 226 artiklan nojalla kanteen Italiaa vastaan. Se vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, ettei tämä jäsenvaltio ole noudattanut tiettyjä vaarallisia aineita sisältävistä paristoista ja akuista annetun direktiivin 91/157/ETY [2] mukauttamisesta tekniikan kehitykseen annetun direktiivin 98/101/EY [3] mukaisia velvoitteitaan.

Kantaja väittää, että kyseinen jäsenvaltio ei ole muuttanut kansallista lainsäädäntöään asetetussa määräajassa eikä ilmoittanut sille antaneensa säännöksiä direktiivin täytäntöönpanemiseksi.

I Direktiivi 98/101/EY

2. Direktiivin 98/101/EY tarkoituksena on ympäristönsuojelun korkean tason saavuttaminen. Tästä syystä siinä kielletään sekä tiettyjen paristojen ja akkujen saattaminen markkinoille niiden sisältämän elohopean määrän vuoksi että laitteet, joihin kyseiset paristot ja akut on liitetty, ja pyritään helpottamaan paristojen hyödyntämistä. Direktiivin 2 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden oli 1 päivään tammikuuta 2000 mennessä annettava ja julkaistava direktiivin noudattamisen edellyttämät säännökset ja ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

II Kanteen tutkiminen

3. Komissio ilmoitti Italian hallitukselle 13.7.2000 päivätyllä kirjeellään, että se ei ollut direktiivissä 98/101/EY asetetun määräajan päättymisestä huolimatta saanut minkäänlaista tietoa tarvittavien kansallisten säännösten antamisesta, eikä myöskään ollut ilmeistä, että Italia soveltaisi direktiiviä, minkä vuoksi se kehotti tätä jäsenvaltiota esittämään huomautuksensa kahden kuukauden kuluessa.

1 — Alkuperäinen kieli: espanja.
2 — 18.3.1991 annettu neuvoston direktiivi (EYVL L 78, s. 38).
3 — 22.12.1998 annettu komission direktiivi (EYVL L 1, s. 1).

4. Koska komissio ei saanut kirjeeseensä vastausta, se antoi 17.1.2001 perustellun lausunnon, jossa se kehotti Italian valtiota muuttamaan kansallista lainsäädäntöään kahden kuukauden määräajassa. Koska Italian valtio ei reagoinut kehotukseen, komissio oletti, ettei se ollut pannut direktiiviä 98/101/EY täytäntöön, ja nosti 24.8.2001 jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen.

5. Kanteeseen 23.11.2001 antamassaan vastineessa jäsenvaltio, jonka väitetään jättäneen noudattamatta velvoitteitaan, toteaa valmistelleensa asetuksen, jolla direktiivi 98/101/EY saatetaan osaksi kansallista oikeusjärjestystä, ja että asetus hyväksytään vielä saman kuukauden aikana ja asetusteksti annetaan komissiolle tiedoksi, jotta se voisi tarkistaa, onko se teknisesti asianmukainen. Italia myöntää panneensa direktiivin täytäntöön myöhässä mutta katsoo, ettei sen menettely ole ollut vastoin yhteisön ympäristönsuojelua. Se uskoo komission luopuvan esillä olevasta kanteesta, kun alan tekniset esteet on poistettu.

6. Maaliskuuhun 2002 mennessä komissio ei ole mitenkään ilmaissut haluavansa luopua kanteesta. Lisäksi tiedetään, että EY 226 artiklan nojalla nostetun kanteen kohde määräytyy komission perustellun lausunnon perusteella ja että myös silloin, kun jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen on päättynyt kyseisen artiklan toisessa kohdassa asetetun määräajan jälkeen, oikeudenkäynnin jatkamiseen voi olla intressi sellaisen vastuun perusteiden vahvistamiseksi, johon jäsenvaltio voi menettelynsä seurauksena joutua niihin nähden, joiden oikeuksiin sen menettely on vaikuttanut. [4]

7. EY 249 artiklan kolmannen kohdan mukaan direktiivi velvoittaa saavutettavaan tulokseen nähden jokaista jäsenvaltiota, jolle se on osoitettu, mutta jättää kansallisten viranomaisten valittavaksi muodon ja keinot. EY 10 artiklan mukaan jäsenvaltiot toteuttavat kaikki yleis- tai erityistoimenpiteet, jotka ovat aiheellisia perustamissopimuksesta tai yhteisön toimielinten säädöksistä johtuvien velvoitteiden täyttämisen varmistamiseksi.

8. Koska asiassa on näytetty, ettei Italia ole noudattanut velvoitettaan saattaa direktiivin 98/101/EY säännökset osaksi kansallista oikeusjärjestystään, komission vaatimus on hyväksyttävä ja kyseinen jäsenvaltio tuomittava jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisestä sekä velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

4 — Asia 39/72, komissio v. Italia, tuomio 7.2.1973 (Kok. 1973, s. 101, 11 kohta; Kok. Ep. II, s. 75); asia 154/85, komissio v. Italia, tuomio 17.6.1987 (Kok. 1987, s. 2727, 6 kohta); asia C-29/90, komissio v. Kreikka, tuomio 18.3.1992 (Kok. 1992, s. I-1971, 12 kohta) ja asia C-280/89, komissio v. Irlanti, tuomio 2.12.1992 (Kok. 1992, s. I-6185, 7 kohta).

III Ratkaisuehdotus

9. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

1) toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut tiettyjä vaarallisia aineita sisältävistä paristoista ja akuista annetun neuvoston direktiivin 91/157/ETY mukauttamisesta tekniikan kehitykseen 22 päivänä joulukuuta 1998 annetun komission direktiivin 98/101/EY 2 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole saattanut sen säännöksiä osaksi kansallista oikeusjärjestystään ennen 1.1.2000,

2) velvoittaa Italian korvaamaan oikeudenkäyntikulut.